

Arrest

nr. 201 856 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 11 januari 2017, bij de Belgische ambassade te Nairobi (Kenia), een aanvraag in voor de afgifte van een visum voor lang verblijf met het oog op gezinshereniging met haar echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 oktober 2017 een beslissing waarbij de aanvraag voor de afgifte van het in punt 1.1. bedoelde visum wordt geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1/1/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 11/01/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A.A.K. "[...]", van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, A.S.-H. [...], erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen; Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 09/07/2012 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Volgens de aanvraagster zou ze haar echtgenoot al kennen sinds hun kindertijd, zij waren burens. Ze huwden op 09/07/2012. Haar echtgenoot verliet het land op 04/10/2015. Dit was ook de laatste keer dat ze elkaar zagen.

Volgens de aanvraagster zouden ze elkaar wel dagelijks contacteren per telefoon.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/07/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 03/10/2017 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen:

- van een man en vrouw die op 09/07/2012 in het huwelijk zouden zijn getreden en die van elkaar zouden gescheiden zijn door de vlucht van de man uit het land van herkomst, wordt verwacht dat het verhaal van het verloop van hun relatie fundamenteel hetzelfde is. De verklaringen omtrent de periode dat betrokkenen zouden hebben samengewoond zijn echter fundamenteel verschillend. Mevrouw verklaart op de vraag, "met wie ze samenwoont hetzij wanneer en waarom ze gescheiden leeft" dat de man op 04/10/2015 Somalië heeft verlaten. Terwijl de man stelt dat ze maximum 1 jaar hebben samengewoont. Hij vervolledigt "tussen 2003 en 2004 (vermoedelijk bedoelt hij 2013 en 2014) was de relatie met mijn vrouw slecht omwille van Al Shabaab. Ik kon niet met haar samen zijn en om die reden ben ik ook uit Somalië weggegaan".

- betrokkenen kunnen, behalve een huwelijkscertificaat dat 4 jaar na het huwelijk werd opgesteld, geen stukken aantonen dat ze ook daadwerkelijk in het huwelijk zijn getreden. Op de vraag of de vrouw foto's heeft van het huwelijk, antwoordt ze ontkennend. Ze leggen ook geen stukken voor dat ze hebben samengeleefd na het huwelijk. Ze leggen geen stukken voor die aantonen dat ze na aankomst van de man in België contacten hebben onderhouden, ondanks de verklaringen van de vrouw dat ze elke dag contact hebben.

- gelet op het ontbreken van de voorlegging van de stukken van het huwelijk (foto's ed) en van de samenwoning na het huwelijk en stukken die aantonen dat de voormelde personen de voorbije jaren veelvuldig contacten met elkaar onderhouden hebben, is het, in combinatie met de andere elementen, niet waarschijnlijk dat ze een werkelijke relatie onderhouden.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijks-

instituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij versterkt volgende toelichting bij het middel:

"[...] II.1.1. Vooreerst wenst de verzoekende partij te benadrukken dat de discussie in kwestie niet gaat over de erkenning van een authentieke huwelijksakte, zoals bepaald in artikel 27 WIPR en zoals de bestreden beslissing ten onrechte laat uitschijnen.

In dat geval zou uw Raad immers onbevoegd zijn, aangezien dit een discussie is die toekomt aan de burgerlijke rechtbanken - wat wellicht de bedoeling van de verwerende partij is...

Wel is het zo dat de verwerende partij gehouden is de visumweigering te motiveren, dit ingevolge de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In deze context moet de motivering afdoende zijn (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991). Bovendien moet deze pertinent en correct zijn (beginsel van de materiële verplichting).

Aldus kan de visumweigering niet volstaan met een loutere "weigering van de erkenning van het huwelijk". De verwerende partij is immers gehouden tevens duidelijk te maken waarom zij het huwelijk weigert te erkennen.

De Raad kan in dit verband het huwelijk niet erkennen, doch wel nagaan of de motieven die de visumweigering ondersteunen correct en pertinent zijn.

Indien dit laatste niet het geval is, dan kan slechts worden besloten dat de bestreden beslissing ten onrechte meent dat het recht op gezinshereniging, zoals vervat in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet werd geopend en dat tevens het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werd geschonden.

Zoals verwacht tracht de verwerende partij het in haar nota met opmerkingen wel degelijk over die boeg te gooien. Een zwaktebod! Het gaat er immers niet over of de huwelijksakte al dan niet moet worden erkend. De verzoekende partij is er zich immers van bewust dat Somalische documenten steeds problematisch zijn. Vandaar dat in casu ook toepassing werd gemaakt van de artikelen 12bis, §§5 en 6 VW. Het gaat in casu echter over het feit dat de bestreden beslissing steunt op niet-deugdelijke motieven en dat het recht op gezinshereniging aldus ten onrechte werd geweigerd, hetgeen een schending vormt van de artikelen 10, §1, 4° VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.2. In casu stelt de verwerende partij onder meer het volgende:

[...]

De motivering hierboven is bijzonder zwak.

Het klopt inderdaad dat de verzoekende partij en haar echtgenoot slechts één jaar effectief konden samenleven. Hierna diende haar echtgenoot constant van woonst te veranderen omdat hij op de vlucht

was voor Al Shabaab. In het bij de feiten geciteerde stuk uit het CGVS-verhoor van haar echtgenoot bleek dat deze dit reeds aangehaald had.

In zijn gehoor bij de politie zegt hij hierover:

Hoelang hebben jullie samen gewoond ?

"Ik denk maximum een jaar. Ik kreeg dan een Job binnen een andere organisatie, UN MAS (mijnenacties) Ik gaf onderricht m het risico van mijnen. Ik kreeg op een bepaalde dag een telefoon van Al Shabab waarin men mij vertelde dat ik dood was. Zij bedreigden mij met de dood omdat ik voor hen een gevaar was Ik werd door gezocht, ik moest opgeruimd worden. Ik kon daardoor niet meer naar huis, ik was bang.

Tussen 2003 en 2004 was de relatie met mijn vrouw slecht omwille van Al Shabab. Ik kon niet meer met haar samen zijn en om die reden ben ik ook uit Somalië gevlucht. Ik heb haar naar Mogadishu gestuurd om daar bij haar familie gaan wonen en ik ben dan van thuis vertrokken. Ik ben vanuit Somalië naar Turkije gereisd Ik maakte die reis met een vliegtuig. Ik vertrok vanuit Mogadishu en vloog naar Turkije

Het is een beetje vreemd dat de verwerende partij meent hieruit een bewijs te kunnen putten dat het huwelijk "geveinsd" zou zijn. De moeilijke omstandigheden waarin de verzoekende partij en haar echtgenoot hun huwelijksleven dienden te onderhouden situeren zich immers integraal in het vluchtverhaal van de echtgenoot van de verzoekende partij. Dit vluchtverhaal werd door het CGVS als waarachtig bestempeld.

Het is bovendien onduidelijk hoe een tegenstrijdigheid met het gehoor van de verzoekende partij zou kunnen worden weerhouden, dat uitblinkt in beknoptheid:

40/ Vivez-vous toujours ensemble, sinon depuis quand et pourquoi êtes vous séparés?

- Il a quitté la Somalie le 4 octobre 2015

Minstens blijkt dat de verwerende partij, als ze meent hieruit voorbarige conclusies te kunnen trekken, bij haar feitingaring onzorgvuldig tewerkgegaan is.

II.1.3. Het volgende motief, met name over de bewijzen van de onderhouden contacten en de foto's van het huwelijk, is nog bevreemdender.

Vooreerst is het nemen van foto's in de islamitische cultuur gecontesteerd. Men moet bovendien mee in ogenschouw nemen dat de aanwezigheid van Al Shabaab in Mogadishu in 2012 nog zeer sterk was; nog sterker dan nu. Bovendien is het nemen van foto's op huwelijksfeesten in Somalië sowieso niet gebruikelijk.

Met betrekking tot bewijzen van de contacten met haar echtgenoot blijkt nergens uit haar gehoor of dat van haar echtgenoot dat deze effectief werden gevraagd. Zoniet had de verzoekende partij deze zonder probleem kunnen voorleggen (stuk 4).

Aldus werd de huwelijksband van de verzoekende partij niet op pertinente en zorgvuldige wijze geanalyseerd.

II.1.4. De zorgvuldige analyse van de huwelijksband is bovendien een verplichting.

Artikel 8 EVRM luidt immers als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.1.5. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar stiefmoeder een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, blijkt hieruit al duidelijk dat het in casu niet louter een discussie over burgerlijke rechten betreft. Zoniet zou elke toetsing aan artikel 8 EVRM onmogelijk worden!

In het geval dat een familieleven aangetoond is dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Uit het voorgaande blijkt echter dat het ontkennen van de huwelijksband door de verwerende partij steunt op niet draagkrachtige motieven.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar tekortkomingen - op basis van futiliteiten en misverstanden wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

Verwerende partij is bovendien bijzonder cynisch wanneer zij in haar nota met opmerkingen suggereert dat verzoekende partij en haar echtgenoot "via de moderne communicatietechnologieën" contact kunnen onderhouden en alzo hun familieleven verder uitbouwen.

Misschien is "Twitter" voor de verwerende partij niet alleen een politiek communicatiemiddel maar ook de wijze waarop zij met haar partner communiceert, doch dit is niet het beeld dat de verzoekende partij van een "gezinsleven" heeft.

II.1.6. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden.

-cf. RvV 184 385 dd. 27 maart 2017 :

In zoverre verweerder in de nota wijst op het gehoorverslag van 7 november 2014 van de heer A. N. S bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit blijkt dat deze, hoewel hij reeds minstens sedert december 2012 in België verblijft, geen stappen had ondernomen om het contact met zijn familie te herstellen en hij dit pas de laatste vijf maanden had gedaan, merkt de Raad op dat verweerder - afgezien van het gestelde dat er twijfels zijn over de werkelijke identiteit van de aanvrager, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze twijfels onvoldoende gesubstantieerd waren om in rechte te kunnen gelden voor het overige in zijn beslissing geen argumenten naar voor bracht dat van een beschermenswaardig gezinsleven geen sprake zou zijn. Pas in de nota wordt dit argument voor het eerst aangebracht. De Raad stelt verder vast dat de heer A. N. S. in voormeld gehoor van 7 november 2014 ook de redenen heeft toegelicht waarom hij pas na enige tijd contact opnam met zijn familie in het herkomstland - met name nu hij bij aankomst in België alle nummers kwijt was, hij aanvankelijk geen goed contact had met de Somalische gemeenschap, hij van zodra hij kennis maakte met een man van zijn stam via hem contact zocht met zijn familieleden en in de Somalische gemeenschap enkel kan worden vertrouwd op mensen van de eigen clan - en verweerder nalaat hierop in te gaan of aan te geven dat deze redenen dan niet overtuigend zijn. Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De Raad stelt vast dat in de huidige stand van het geding niet blijkt dat er voldoende concrete argumenten voorliggen om te twifelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermenswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen, te meer nu verzoekers verklaringen, gelet op zijn erkenning als vluchteling, een zekere geloofwaardigheid moeten worden toegedicht en het niet is betwist dat er twee kinderen uit het huwelijk waren geboren die evenwel zijn omgekomen.

Vraag rijst vervolgens of het bestuur bij de beoordeling van een visumaanvraag houdende gezinshereniging met een België erkend vluchteling, vaststellende dat een (niet-frauduleus) uittreksel uit het strafregister of gelijkwaardig document ontbreekt, nog een eigen belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM dient door te voeren.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de

artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

3.3. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen.

3.4. Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

3.5. Elke administratieve overheid vermag te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, Beginselen van Belgisch Privaatrecht, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "van minstens één van de echtgenoten" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Elke administratieve overheid kan dus, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.6. De Raad merkt ten slotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de gemachtigde, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte. Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

3.7. In haar betoog maakt verzoekster gewag van een schending van de bepalingen inzake de formele motiveringsplicht en betoogt ze verder dat de bestreden beslissing "steunt op niet-deugdelijke motieven", waardoor haar het recht op gezinshereniging ten onrechte werd geweigerd.

3.8. In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op voormelde wetsbepaling. Hierbij heeft verweerder concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarbij hij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. Verweerder schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan hij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. In de bestreden beslissing wordt het advies van de procureur des Konings van 3 oktober 2017, die besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert verweerder, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat hij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit evenmin het recht op gezinshereniging kan openen.

3.9. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat deze motieven niet afdoende, pertinent of deugdelijk zouden zijn. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster onder de punten “II.1.2.” en “II.1.3.” van haar syntheseseminarie in wezen inhoudelijk betwist dat er in haren hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Zo tracht zij aan te tonen dat de verschillende elementen waarop verweerder zich heeft gebaseerd om tot deze vaststelling te komen, bevreemdend overkomen en minstens getuigen van een onzorgvuldige analyse. Met andere woorden betwist verzoekster aldus de vaststelling van verweerder dat er sprake is van een schijnhuwelijk en de daaruit voortvloeiende weigering tot erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk. In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of verweerder onterecht de erkenning van het buitenlands huwelijk heeft geweigerd op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – moet worden opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 199, 249 en 387). Wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR – met inachtneming van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). De Raad vermag niet te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Op dit vlak is het middel, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscollèges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878, RvS 29 september 2010, nr. 207.734; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497; RvS 21 december 2011, nr. 216.971). Zoals reeds gesteld heeft de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR uitdrukkelijk bepaald dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het certificaat van kerkelijk huwelijk in België niet wordt erkend (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). De loutere overtuiging van verzoekster dat zij geenszins een discussie voert aangaande onterechte weigering van erkenning van een authentieke huwelijksakte, is onverzoenbaar met het eigenlijke betoog, dat – vanaf het punt “II.1.2.” – wel degelijk wordt gekenmerkt door een inhoudelijk debat aangaande de oprechtheid van het huwelijk.

3.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, vooreerst het bestaan veronderstelt van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.11. Het EHRM oordeelt dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Nu het huwelijk van verzoekster niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen verder belangenafweging in dit kader te verrichten. De verwijzing in de syntheseseminarie naar een arrest van de Raad kan hieraan geen afbreuk doen. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, blijkt geenszins dat de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA